

розападния склонъ на к. 2368. Следъ оттеглянето си отъ Тритъ чуки 2/11-а дружина зае позицията така: 6-а рота на к. 2368 най-влѣво въ връзка съ 1-а дружина; до нея 7-а рота и най-вдѣсно 5-а рота; 8-а рота остана въ дружинна поддръжка. Духътъ на войниците поради голѣмата умора, денонощнитѣ боеве и голѣмитѣ загуби бѣ отпадналъ. Тѣ станаха твърде впечатлителни.

Като характеристика за състоянието на духоветѣ на малцината останали още неранени защитници ще приведемъ следния случай, описанъ отъ командира на 1/3-а бригада полковникъ Богдановъ за боя на 30 на Тритъ чуки:

„Парче отъ граната отнѣса на командира на 5/11-а рота подпоручикъ Менахемовъ долната челюсть. Той пада и се замѣта като заклано пиле съ изкокналъ гръклянъ навънъ. Санитарътъ се спуща да му помогне и му прибира гръкляна навънъ. Но въ време на превръзката още една конвулсия подига ранения и гръклянътъ му пакъ изскача. Гледката при хаоса, съществуваща при Тритъ чуки и въ въздуха надъ тѣхъ, е толкова потресаваща, че превързващиятъ го санитаръ се умопобъркалъ и започналъ самъ да лудува. Станало нужда да се отдѣлятъ двама здрави войници отъ своя страна него да отвеждатъ на превързочния пунктъ, като изоставиха тежко ранения, който скоро се помина. Войниците и малцината останали офицери и подофицери бѣха дотолкова изтощени и потресени, че почти всички почнаха да губятъ равновесието си и умствено и морално. Очевидно стана, че отбраната и на тѣзи три чуки не ще бже твърде продължителна“.

Боятъ на лѣвия участъкъ — к. 2368 и Острата чука

Не по-малко стремителни бѣха атакитѣ на врага за завладяването на к. 2368. Той настѣпваше стремително, постилаше полето съ трупове и въ бѣгство пакъ се връщаше назадъ.

Групираниятъ около Плоската чука противникъ къмъ 10 часа предприе атака. Защитниците, подъ командата на майоръ Ивановъ, събиратъ последни сили, откриватъ пушеченъ огънь и приковаватъ врага на 400 кр. отъ позицията. Противникътъ почва да се окопава. Цѣлата чука се е обърнала на грамаденъ гейзеръ. Нашитѣ планински орждия енергично поддържатъ отъ к. 2368 изнемогващитѣ храбри защитници. Останали наполовина, а нѣкои и по-малко, изгубили всичкитѣ си началници офицери и подофицери, ротитѣ се задържаха на мѣстата си въ изринатитѣ отъ неприятелската артилерия ями и съ безподобенъ героизъмъ и себепристрастие кърваво отбиха само до обѣдъ три стремителни, предприети съ голѣми сили атаки на врага. Съ падането на Каймакчаланъ противникътъ постави тамъ планински орждия и почна безпощадно да обстрелва въ флангъ и тилъ ротитѣ на 1-а дружина и свършено въ тилъ ротитѣ на Острата чука, гдето той успѣ да изкара и една минохвъргачка, която довършваше окончателно убийственото дѣло на планинскитѣ му орждия отъ в. Борисъ.

Въ 14 часа полковникъ Христовъ донесе на командира на бригадата за положението на Плоската чука. Предвидъ на това, че 1-а дружина, въ сравнение съ в. Каймакчаланъ, бѣ изнесена